

Znamenita nemška letalka pristala na mariborskem letališču. Na mariborskem letališču na Teznu je pristala 3. oktobra popoldne s svojim štiridesetnim letalom znamenita nemška letalka Eli Beinhornova v spremstvu gospodarskega svetovalca Senninga. Dne 3. oktobra opoldne se je dvignila z letališča Tempelhof pri Berlinu v zrak ter je bila namenjena v Bukarešto, kjer poseda veliko podjetje. Priletela je že blizu Zagreba, vendar tamkaj ni mogla pristati radi prenizke megle. Iz tega vzroka se je obrnila nazaj proti Mariboru in se je spustila brezhibno na tla. Letalka je prenočila v mariborskem hotelu »Meran« in je ostala v Mariboru par dni, ker radi preveč slabega vremena ni mogla nadaljevati vožnje. Letalo Beinhornove ima motor za 260 konjskih sil, ki omogoča brzino 260 kilometrov na uro. Letalka je doslej preletela s svojim letalom skoraj že ves svet. Stara je 32 let.

Nova in višja pristojbina za potne liste. Po novem pravilniku je do 31. marca 1940 predpisana pri izdajanju vsakega policijskega vizuma za potni list v tujino pristojbina 50 din. Tega plačila so oproščeni delavci, ki se podajajo v tujino z namenom, da bi dobili tamkaj zaposlitev kot ročni delavci, brez ozira na čas, ki ga nameravajo prebiti v inozemstvu.

Pospeševanje gozdarstva. Banovinski odbor za propagando gozdarstva v Ljubljani prosi vsa vzgojna, kulturna in slična društva, vse javne korporacije in ustanove ter vse privatnike, da sodelujejo pri propagandi gozdarstva v dnevih od 22. oktobra do 5. novembra 1939. V teh dnevih se naj vršijo v šolah in drugih primernih prostorih predavanja o gozdarstvu, na terenu pa pogozdovanje goličav in praktičen pouk o negi, vzgoji in izkoriščanju gozdov. Propagando te jeseni je treba voditi pod geslom: »Vzgojajmo drevje, gozdove in gaje kot zaščito pred zračnimi napadi!« Pojasnila dajejo banovinski odbor in okrajni odbori za propagando gozdarstva.

Sanatorij v Mariboru, Tyrševa 19, prof. Gospoška, telefon 23-58, je najmodernejše urejen zlasti za operacije. Dnevna oskrba I. razreda 120 din.

II. razreda 80 din. Vodja specialist za kirurgijo dr. Černič. 964

GROZDNI TEDEN IN PRODAJA GROZDJA

Grozdje prodajajo na trgu. Po 3 din na Rotovškem trgu. Pocen! Bog jim ga požogaj! »Večernik« se je pa hudoval, da se je grozdje takoj podražilo, čim so gospe nehale prodajati na Rotovškem trgu, in zahtevajo prodajalci kar po 4 din zanj. Pomislil grozno vsoto, cele 4 din hočejo imeti ti ljudje za dobro sladko grozdje! In poziva oblast, da cene maksimira! »Večernik« namreč.

Nabiranje lepega namiznega grozdja ni kar tako enostavno. Vsak grozd ni za to sposoben, vsaka sorta tudi ne in od mnogih trav je grozdje blatno. Zlahtnina ne obrodi vsako leto tako, da bi se je splačalo gojiti. Zlahtne namizne sorte dajo znatno manj kot pa izrazito kletarske sorte. Grozdje je treba lepo očediti, vedno je nekaj gnilih jagod vmes in drugo. Potem ga je treba daleč nesti v mesto in previdno nesti, voziti se ga da le, če je lepo pakano. Plačati je treba tržno pristojbino. Pri odtehtavanju na drobno se precej raztehta. Cena 4 din zaradi teh in podobnih pojavov pač res ni pretirana. V okoliških vinogradih je delo navadno dražje kot v vinogradih daljnje okolice, odkoder so imele grozdje gospe na Rotovškem trgu. Prevoz stane razmeroma malo. Okoliški vinogradi so tudi bolj izpostavljeni tatvinam in varovanje precej stane. Končno so bremena okoličano višja zaradi višjih doklad itd. Dolinšek.

Obžalovanja vredni slučaji

Nevarno tolovaj prijet. V vasi Gradišče ob severni meji je padel v roke orožnikom iz Selnice ob Dravi že dalje časa zasledovani strahovalec Dravske doline 25 letni Valentin Štrukelj. Aretiranemu so dokazali 12 vlovov in tatvin, katere je zagrešil od julija, ko je bil izpuščen iz mariborske kaznilnice, do aretacije po okolici Selnice, Fale in v št. Lovrencu na Pohorju. Tolovaj se je izdajal za trgovca z lesom ter sadjem.

V mrežah greha

39

»Res je grozno, toda njegove nedolžnosti ne moremo dokazati. Za to obstoja samo ena možnost: da katera priča prizna, da je krivo prisegla.«

Medtem se je oglasil pri predsedniški mizi zvocec. Množica je utihnila. Vse je zrla na oder. Za mizo je stal Štern. Priklonil se je, nato pokazal na moža, ki je sedel na prvem mestu, ter je dejal:

»Dragi zborovalci, predstavljam vam gospoda deželnega glavarja Blattona, ki nas je osrečil s svojim prihodom in nam bo spregovoril o dolžnostih, ki nam jih nalaga domovina v teh hudih časih.«

Nato se je obrnil h glavarju: »Gospod glavar! Zastopniki našega mesta si štejejo v največjo čast, da vas morejo pozdraviti! Vnaprej bodite prepričani, da bodo vaše besede padle na rodovitna tla in obrobile stoteren sad.«

Navzoči so zaploskali. Glavar je vstal in stopil na govorniški oder. Njegove prve besede so veljale Nemcem. Dobro si jih je privoščil. Nato je začel opisovati, kaj bi se zgodilo, če bi Nemci zmagali. Prišli bi tudi v Ameriko, požgali bi mesta in vasi, ljudi pa pomorili, kakor so storili v Belgiji.

Po glavarjevem govoru se je spet oglasil Štern. Nekam sramežljivo je sporočil zborovalcem, da vojaški odbor potrebuje mnogo denarja.

»Kdo izmed vas je pripravljen,« je zavpil na koncu, »darovati odboru po en dolar ali več? Dvignite roke vsi tisti, ki so pripravljeni to storiti!«

Dvignilo se je kakih štirideset rok.

»Kaj?« je zavpil Štern. »V toliki množici je samo štirideset požrtvovalnih domo in ljubov?!«

Nato se je dvignilo še kakih deset rok.

»Vem, prijatelj,« je vpil Štern, »da ste že dosti žrtvovali v razne dobrodelne namene, a vkljub temu vas prosim, bodite še nekaj požrtvovalni in darujte! Od svoje strani slovesno obljubim, da bom dal za vsak dolar, ki ga tu nabereimo, iz svojega žepa po en dolar.«

Tem besedam je sledilo navdušeno ploskanje. Spet se je dvignilo kakih petnajst rok. V tem trenutku je ob levi strani nastalo med množico gibanje. Neki človek se je prerival v ospredje in vpil:

»Gospod predsednik, čakajte!«

»Kdo je to?« je vprašala Alojzija.

»Ne vem. Ne vidim ga,« je odvrnil Kelly.

»Grenhut!« je začudeno zašepetala Alojzija. »Bog ve, kak namen ima.«

Možicelj se je medtem preril do mize in spet zavpil:

»Gospod predsednik, tako ne bomo dosti nabrali. Edini način, ki vodi do uspeha, je ta, da gremo od človeka do človeka in tako nabiramo. Če dovolite, bom takoj začel z delom.«

Ni se zmenil za Šternov jezni pogled in ni čakal odgovora, marveč je vzel klobuk in šel od človeka do človeka. Vsakemu je tako dolgo prigovarjal, da je naposled dobil kako malenkost.

Naši rajni

Makole. Na roženvenko nedeljo smo, spremili k večnemu počitku blago ženo, Terezijo Poharč. Življenje rajne je bilo neprestana žrtev za dom in za svojce. Kot sedemnajstletna deklica se je priženila iz stare poštene rodbine Majšekove, bivše občine Sveta Ana, na obširno posestvo Poharčevo in tukaj gospodinjala nad petdeset let. Imela je celo življenje usmiljeno srce do revežev, zlasti do siromašnih otrok. V zadnji svetovni vojni so njene roke obrisale mnogo solz lačnim in trpečim. Poslednja leta je pa preživela večinoma sama zase, vtopljena v molitev. Bog ji bodi obilen plačnik. Rodbini pa so žalje!

Šoštanj-Metleče. V soboto, 30. septembra, nas je zapustil naš dobri oče, 77 letni Janez Boha, p. d. Bohovec iz Metleč. Rajni je bil dolga leta zaposlen kot delovodja v tovarni Woschnagg v Šoštanju. Bil je čistan in upoštevan ter je bil zaupnik že rajnega Franca Woschnagga. Bil je tudi dober katoličan. Vsak prvi petek smo ga opazili pri obhajilni mizi. Tudi nedeljske svete maše do zadnjega ni opustil, pa naj je bilo vreme kakršno koli. Rajni oče je bil povsod najlepši zgled. Bog mu je izkazal milost, da je še prav pred večerom življenja prejel svete zakramente za umirajoče in naslednji dan je zatihnil trudne oči. Blagemu rajnemu svetila večna luč — preostali pa naše sožalje!

Nevarno obstreljen iz zasede. V Zgor. Bistrici pri Rušah je oddal neznanec strel iz zasede na posestnika Štefana Kreslina, kateremu je prebila krogla iz puške hrbet in izstopila na prsih.

Krvav napad. Ne daleč od Sv. Andraža v Slov. goricah je napadla skupina pijanih fantov 20 letnega posestnikovega sina Jožefa Petroviča in ga je hudo obdelala. Petroviča so orepeljali v ptujsko bolnišnico s hudimi poškodbami na glavi.

Psa so prevarili

Dognano je, da sleher ni pes spozna svojega gospodarja po vonju. V Franciji se je pripetil zanimiv primer, ki pa to dognanje ovreže. Ne s prošnjami ne z grožnjami niso mogli spraviti psa s pariškega pokopališča z groba njegovega umrlega gospodarja. — Slednjic je šla vdova rajnega po živečega brata umrlega moža, ki mu je bil zelo podoben, in ga je prosila, naj se obleče v obleko rajnega. Brat je to storil in je šel na pokopališče. In glej: pes je koj planil kvišku, ovohal obleko in začel radostno lajati. Ves zmeden od veselja je skakal okrog brata rajnega in je šel za njim domov v dobri veri, da je to njegov pravi gospodar.